

[Oluf Pedersen.]

„Nærværende Forslag til en ekstraordinær Formueafgift en Gang for alle er fremsat af Hensyn til den Betydning, det vil have for Statshusholdningens fremtidige Økonomi, at Gældsbyrden og dermed Rente- og Afdragsbeløbene nedbringes.“

Den Motivering maa vel i og for sig gælde endnu som en Opfordring til at gaa til en Afvikling af den offentlige Gæld. Det mærkelige var, at dengang, i 1924, da det Forslag blev fremsat, gav ogsaa de andre Partier Tilslutning til den Tanke, at man skulde nedbringe den offentlige Gæld. Man fik stærk Tilslutning af Venstres Ordfører, Neergaard, og i det Udvalg, der blev nedsat, var man enig om, at dette Forslag kunde ikke gennemføres, som det var fremsat, men man erkendte fra alle Sider, at det var rigtigt, at man gik til en Afvikling af Statsgælden. Under Behandlingen vendte man sig fra en bestemt Side særlig stærkt mod det socialdemokratiske Forslag, idet den radikale Ordfører gik stærkt imod det, og naar Regeringen nu er gaaet den Vej, som det foreliggende Lovforslag er Udtryk for, finder jeg Anledning til at spørge den højtærede Finansminister, om det er de Radikales Skyld, at Regeringen ikke vil gaa den Vej at nedbringe Statsgælden, saadan som man har lovet, men at man gaar den modsatte Vej. Det var meget rart, synes jeg, om man kunde faa plaaceret Ansaret der, hvor det burde være. Vi har jo desværre sørgelige Erfaringer for, at den nuværende Regering ikke har lettet Byrden paa Arbejde og Forbrug, og at man har afvist vort Forslag om en Grundskyld i Forbindelse med en Afvikling af den offentlige Gæld. Vi maa anse Statsgæld for at være retsmoralsk forkastelig. Vi mener, at det burde forbydes i Grundloven. Det er Veksler paa Fremtiden, Veksler, som maa indfries af andre end dem, der har udstedt dem. Vi ønsker, at man skal afvikle Statsgælden, og vi maa selvsagt vende os imod baade en Udvidelse af Statslaan til den kommunale Laanefond og mod en Forøgelse af Statsgældsbeviserne. Jeg mener ikke, at Kommunerne skal laane af Staten, og jeg ved ikke, hvorfor man skal ordne det saadan, at naar en Kommune laaner, skal alle her i Landet gøres til Garanter for at sikre Kapitalmagtens ublu Renter. For øvrigt er det jo slet ikke billigere for Kommunerne at laane af Statskassen end at optage Laanet gennem den kommunale Kreditforening, og naar man her stiller dette For-

slag, maa jeg se det saadan, at det er det sædvanlige bluff fra Regeringens Side.

Vi vender os, saa stærkt vi kan, mod en Udvidelse af Adgangen til at udstede Skatkammerbeviser, tilmed en saa mægtig Udvidelse som paa 30 Mill. Kr. Man maa sige, at Finansministeren klatter ikke med det. Og han vil laane for at spare Renter. Man kan sige, at den Begrundelse, Finansministeren her giver, er stik modsat den Begrundelse, som den socialdemokratiske Finansminister i 1924 gav for, at man vilde gaa til en Afvikling af Gælden. Dengang vilde man afvikle Gælden for at spare Renter, den nuværende Finansminister vil optage et Laan for at spare Renter.

Hvad er det, man gør ved et Lovforslag som det, der her er forelagt? Ja, Pengene er her, man vil ikke tage dem i Skat, skønt man vil bruge Pengene. De riges Skat skal indbetales som Laan, og saa skal de have Renter af dem. Naar man tager Skat af de fattige, hvis man f. Eks. tager 100 Kr. om Aaret i Sukkerfordyrelse hos de fattige, er der ikke Tale om, at de skal have Renter af dem. Hvis man ser paa, hvad man har taget med Urette fra de fattige i Aarenes Løb, kunde det vel blive en artig Sum, den man havde Krav paa at faa Renter af. Der er jo ikke Tale om, at en almindelig Arbejder skal have Renter af de Penge, som Statskassen med Urette har ladet ham indbetale, men naar derimod de rige tjener paa Varefordyrelse og Stigning i Grundværdierne, skal Staten laane Penge af dem og betale Renter af dem, til Trods for at de har tjent disse Penge med Urette. Det, der er tjent med Urette, skal indbetales mod, at der svares Rente, medens der derimod ikke skal betales Renter af det, som de fattige har betalt, og som man har taget med Urette fra dem.

Man kan jo ikke kalde den nuværende Regering for sparsommelig, selv om man maa indrømme, at de fattige ikke har faaet, hvad der er blevet lovet dem. Men til Gengæld har de rige jo faaet meget, meget mere. Og at Regeringen selv finder, at den er ødsel, og at dens Finansstyre er slet, bekræftes af dette Lovforslag. Thi man tør jo ikke møde med Regningen, men maa i Stedet for nøjes med at udstede Veksler, og jeg har ikke ret megen Agtelse for den Metode. Jeg synes, at alle, der er imod det ødsle Finansstyre, maa vende sig imod dette nye store Statslaan, man bør ikke fremme en saadan slet Udvikling. Regeringen har erkendt, at Statsgæld er slet, og har sat en Ære i Nedbringelse af Statsgælden. Nu øger den Statsgælden, pantsætter de